

мремъ за свободата на България! — гласове решителни въ единъ гласъ викаха.

— Да сте живи юнаци! — съ още по разпаленъ гласъ пое Хаджи Димитъръ, — радва ми се сърдцето и душата като виждамъ, че сте съгласни; съ съгласието само ще бждемъ твърди и силни; съ съгласието ще постигнемъ целта еи. Ала за да бжде и то пълно и здраво, иска си и друго едно нѣщо братя, и то е твърде важно въ такова едно трудно предприятие, каквото е нашето, — иска се д и с ц и п л и н а и пълно увѣрение къмъ главатаритѣ. Предлагамъ ви това, не че нѣмамъ довѣрие въ вашия патриотизъмъ, въ вашето непобедимо юничество и разумна решителностъ — да ме пази Богъ! — тѣ сж ви довели въ това мѣсто — искамъ да ви напомня, че безъ дисциплината и изпълнението на заповѣдитѣ на войводитѣ, никакво оржие не може успѣ, никаква свобода не може се доби. Знайте, че най-малкото разпущане е претърпѣна победа, най-малкото непослушание — пропастъ за синца ни, а съ това и на нашата света мисия къмъ милото ни отечество.

Знамъ: още по-голѣма е длъжността на главатаря; подъ нея той трѣбва още по-строго да се подчини; но приехъ тази отговорностъ, тази длъжностъ отъ васъ не отъ славолубие, не за името само в о й в о д а, а за да изпълня длъжността си като сѣки българинъ, ако ще